

den mindste Betryggelse mere i Henseende til, hvad der tilfigtes, om der staaer $\frac{1}{2}$ istedet for $\frac{1}{4}$. Med Hensyn til de Følf, som ville benytte et saadant Minimum, giver det sandelig ikke nogen større Garanti, om det bestemmes, at de ikke maae kjøbe Mindre end $\frac{1}{2}$ Pot, end om der staaer, at de ikke maae kjøbe Mindre end $\frac{1}{4}$ Pot. Men for os staaer det saaledes, at der er Mange, der bruge Brændeviin som Medicin; der er mange Indsiddere Fruentimmer paa Landet, som ikke bruge Brændeviin uden ved saadanne Leiligheder, som naar der f. Ex. bliver tilbragt dem nogle Læs Løv, hvor det da er Skik paa Landet at hyde dem, som bringe Løven, en Snaps; men nu vilde jeg finde det meget urigtigt, at en Saadan skulde være tvungen til at kjøbe $\frac{1}{2}$ Pot, naar hun kun skulde bruge en Pøgel. Jeg kan meget godt forstaae, at den daværende Indenrigsminister nærede Betænkelse ved overhovedet at gaae ind paa et saadant Forslag. Brændeviin er en flydende Vare, saa at den, der vil bruge den paa uret Maade, vil have let ved at gaae udenfor Døren og drikke en Deel af en saadan halv Pot; det er derfor lige betryggende, enten der staaer $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{4}$ Pot. Jeg har derfor det Haab, at dette Forslag vil blive vedtaget. — Det andet Forslag, vi have foreslaaet, er det under Nr. 7 til § 2; det er det samme, som Udvalget i det andet Thing havde foreslaaet, nemlig at nedsætte Betalingen for Næringsbeviis fra 150 Rd. til 100 Rd. Det er forekommet os, at 150 Rd. er en temmelig høj Betaling, især for enkelte Dele af Landet. Der er mange Steder, navnlig ovre i Sjælland, hvor 100 Rd. er anseet for en meget stor Capital. Vel bruges, som bekjendt, Brændeviin overalt i Landet, men det er dog ikke nogen stor Omsetning, de Handlende der kunne vente at have, og derfor har jeg Frygt for, at, naar der skal gives denne store Sum for Indløsning af Næringsbeviis, vil Handelen med denne Vare blive ved at stee i Smug; det kan jo ikke nytte, at vi skjule for os selv, at denne Smughandel nu finder Sted, og det var derfor ønskeligt, at Loven blev affattet i en saadan Form, at al Smughandel med Brændeviin aldeles kunde blive hævet. Jeg troer altsaa, at det, der nu findes i Loven,

som det ogsaa er blevet udtrykt i Betænkningen i det andet Thing, er en for høit ansat Afgift, men en Formindfælsse er dog ikke der bleven vedtagen. — Det tredje Forslag, vi have stillet, er det første til § 3 stillede Udringsforslag. Det forekommer mig, at, saaledes som § 3 er affattet, er den ikke konsekvent, navnlig ikke med Hensyn til det, der er opført under a. og b. Under a, som omhandler Gæstgiveri og Krohold, er det bestemt, at Amtsraadet kan fastsætte den aarlige Afgift for hvert enkelt Gæstgiveri, hvorimod det under b er bestemt, at Amtsraadet maa fastsætte Betalingen for hele Amtsraadsredsens for 3 Aar ad Gangen. Jeg seer ikke den mindste Grund, hvorfor Amtsraadet ikke skal være bemyndiget til at fastsætte det for hvert enkelt Udsalgsted af Brændeviin, ligesaa godt for Beværtning og Brændeviinshandel som for Gæstgiveri og Krohold. Der er stor Forskjel i Udsætningen omkring i et Amt. Der kan være stor Forskjel i to Nabocommuner, men der er sandelig mere Forskjel i et heelt Amt, og det forekommer mig i høj Grad ubilligt, om Amtsraadet ikke maatte tage et vist Hensyn, hvor en Brændeviinshandler i en meget tyndt befolklet Egn faaer Lov til at handle med Brændeviin og maaskee kan vente at afsætte høist 2—3 Edr. Brændeviin om Aaret, medens der paa andre Steder kan afsættes 20—30 Edr. Den Forskjel, der her sættes mellem Gæstgiveri og Krohold og Beværtning og Brændeviinshandel, forekommer mig ogsaa noget besynderlig. Det har tidligere været anført som Grund herfor, at med Hensyn til Gæstgiveri og Krohold var der den Byrde, at de Paagjældende skulde have Kjørestalde og være forpligtede til at give Matteløgis osv. Men alt Dette finder jeg virkelig ikke er nogen Byrde, praktisk taget. De faaer jo dog Betaling for det Altsammen, og det er en bekjendt Sag, at ved Gæstgiveri og Krohold tjenes der i Reglen et Par hundrede Procent paa det Brændeviin, der sælges, hvorimod dette ikke kan lade sig opføre af de Følf, som have almindelig Brændeviinshandel. Dette forekommer mig derfor ikke at kunne gjøre nogen Forskjel paa den aarlige Afgift for denne Art Handel, og vi have derfor tilladt